

Prazne riječi

(od C.W. Leadbeater)

Leadbeater

Svi vi znadete, da je korizma jedan period vremena u godini, kad mi ispitujemo sami sebe i pokušavamo vidjeti, na koji način mi mi promašujemo naše ideale. Vi ste sigurno već primjetili, da nam se svake korizmene nedjelje ukazuje na jednu naročitu točku, prema kojoj bi uvijek bilo dobro da usporedimo sebe i da se ispitamo, ukoliko se naša nutrina podudara sa naučanjima te točke.

U ovoj našoj slobodno-katoličkoj Crkvi mi ne gledamo na korizmu kao na jedan period vremena u godini, kad bismo trebali nešto oplakivati ili se trapiti zbog nečeg. Posvema je istina, da mi moramo u to vrijeme godine iznaći, na koji način mi promašujemo da postignemo naše ideale, mi moram saznati šta je krivoga u nama i moramo dabome nastojati, da to zlo odbacimo. Ali staru ideju o onome što se običava nazivati kajanje - moramo staviti na stranu od sebe. "Jedino kajanje - rekao je Učitelj Znanosti - koje je od barem neke koristi i vrijednosti je odluka, da ovu pogrješku ne ćemo više nikada počinuti" Nema smisla razbacivati vrijeme u žaljenje za prošlošću. Naravno, svi mi osjećamo brigu u sebi kad počinimo kakovu zabludu, ali ludo je zadržavati se na tome. Sjetite se da Bog hoće, da Njegov narod bude sretan i samo onda kad su oni sretni, mogu oni napredovati onako kako to On želi. Veliki zakon uzroka i posljedica, nazvan kadkada "karma", donosi nam razne patnje kao rezultat naših zlih čina, ali te patnje su uglavnom samo fizičke. Najviše karme odradimo mi baš samo u fizičkom tijelu. Nema nikakvog smisla, zašto da k fizičkim mukama dodajemo još i mentalne i emocionalne a sve zbog istog uzroka. Malodušnost i bol treba uvijek izbjegavati, ne samo zbog njihovog lošeg učinka na nas i na našu evoluciju, već i zbog toga, što je malodušnost i zarazna; ako si mi dozvolimo da postanemo malodušni i bijedni, tad mi odašiljemo iz sebe valove malodušnosti i bijede i trujemo atmosferu oko nas; kroz tu atmosferu zarazi se i drugi svijet (narod) a na to mi nemamo pravo.

Čovjek je daleko previše sklon da bude pesimističan i da uvijek na sve gleda najcrnije. Naš posao kao slobodnih katolika jest, da odolijevamo naginjanju prema žalosti i potištenosti. Mi moramo pokušati da uvijek održavamo mir i izjednačenu atmosferu oko sebe. Mi se ne smijemo prepustiti da zapadamo u bolečiva zagledavanja u sebe, već mi trebamo jedno razumno ispitivanje samoga sebe, tako da ne budemo budalasto zadovoljni sami sa sobom i da ne mislimo da što god mi činimo da mora biti ispravno. Mi se moramo brižno čuvati. Mi moramo znati gdje mi griješimo i kad smo to uvidjeli, mi moramo brižno registrirati pogrješku i odlučiti da je iskorijenimo. To je jedina zdrava metoda kajanja, te mi želimo da u ispitivanju samih sebe i naše prošlosti - izbjegnemo suvišno uzbudjivanje i nepotrebnu bol.

Mi smo skloni da činimo razne pogrješke na razne načine, mislimo, riječima i činima. Sve dok se mi jednom ne zagledamo u stvar i sve dok se malo stvarnije ne uzmemo na ispit sami sebe, ja mislim da mi jedva zapažamo (shvaćamo) izvanrednu budnost koja je potrebna ako želimo ići uskom stazom, ako treba da svom bližnjem učinimo nešto onako kako bismo i sami htjeli da on nama učini. I sjetite se, da to uključuje ne samo fizičko-razinsku akciju, već da bismo trebali o našem susjedu i misliti onako kako bismo htjeli da i on o nama misli. Mi bismo trebali govoriti o našem susjedu baš onako, kako bismo željeli da i on o nama govori.

Pa sad...znamo kako jest: misli su kadkada neljubazne i pokudljive a nadlje, one su često prazne i nepromišljene. Mi moramo jako paziti na naše misli. Mi koji nastojimo da činimo dobro, koji nastojimo da živimo plemenito isto kao i vanjski svijet, mi smo vrlo skloni da pravimo naše primjedbe na sve ono, što drugi ljudi čine ili što čujemo da govore i naša tendencija jest, da k tome dodamo nešto zloga. To nije naša stvar šta drugi ljudi govore ili čine, ali ako mi moramo već nešto dodati, onda neka to bude nešto vrlo ljubaznog, vrlo plemenitoga. Umjesto da učinimo tako, mi često govorimo brže-bolje svašta i bez promišljanja, a da činjenice uopće niti ne poznajemo.

Stoga pazite na to, da vaše misli budu čiste i dobre i ako stalno pazite na to, tad će vaše riječi biti uvijek zaiste čiste i dobre.

Gdje je taj koji još u svom govoru nije nekoga povrijedio? Govoriti zlo o svom bližnjem je zlo djelo, - je posve krivo djelo, ma da je to baš danas tako ubičajeno po čitavom svijetu. Mi smo dosegli u našoj civilizaciji jednu fazu u kojoj se mi već rijetko kada izražavamo udarcima poput divljaka. Mi se moramo žacnuti pred samom pomišlju da bismo nekoga fizički povrijedili, ali mi ga zato vrlo često povrijedimo i te kako strašno - duševno, i to riječima koje izgovaramo. To je jedna stvar koja zahtijeva hitnu i stalnu pažnju od nas svih. Kad smo istjerali iz sebe zle misli, mi moramo još uvijek dobro paziti šta govorimo. Za vrijeme ove korizme mi si možemo mirno postaviti slijedeće pitanje: " Da li je moj govor bio uvijek istinit?" " Nisam li ja nekome pridodavao neke stvari, za koje ja nemam nikakove dokaze uopće - osim mojih vlastitih misli?" Pa i onda čak, ako je naš govor i bio istinit, tko će reći da je taj govor u ovo naše moderno doba bezumnog brbljanja - bio uvijek ljubazan? Pa ipak! Da li je naš govor bio uvijek učtiv. Da li smo uvijek prije toga uzeli u obzir osjećaje one druge osobe? Da li smo bili dovoljno pažljivi da izbjegnemo čavrljanje? Da li smo bili dovoljno pažljivi da ne kritiziramo? Kritizirati nije naša stvar, a nadalje mi niti ne znamo kako valja kritizirati. Mi ne kritiziramo, mi osudujemo, a pravo značenje te riječi je suditi, ali suditi lijepo i bez ikakvih predrasuda bilo koje vrste. Mi stoga moramo biti pažljivi da izbjegavamo kritiziranje. To je doduše vrlo teško, jer običaj našeg vremena zahtijeva, da u društvu drugih ljudi moramo nastavljati neprestani tok govora. Ako u razgovoru nastane pauza, mi je na stojmo popuniti, da se ne bi mislilo, da nismo dovoljno ljubazni. Govoriti gluposti nije nikakav izraz prijateljstva, i svaka osoba koja mnogo govori mora u velikom dijelu govoriti i gluposti.

To su te prazne riječi, o kojima Krist govori u svom Evandjelju kad kaže da će ljudi za svaku suvišnu, izgovorenu riječ morati položiti račun na sudnjem danu. To doduše ne znači da ćeš biti odsuđen na pakao zbog tvojih praznih riječi, ali On misli to vrlo jasno, da ako ti imaš običaj da tratiš vrijeme u ludo brbljanje - da ne ćeš napredovati onako kako bi trebalo.

Pitanje suvišnih riječi je jedno vrlo ozbiljno pitanje, jer ono ukazuje na iskrenost vašeg kršćanstva. Ako vi tratite vrijeme na taj način, to znači da si morate pripisati i posljedice. To je jedna od naših važnih točaka za razmišljanje u korizmi. Pazi da obuzdavaš jezik! Vi se zainteresirate u jednoj svadji, malo se zagrijete, malo se uzbudite i onda kažete više nego li ste i mislili reći. Ako mi istinski želimo da budemo sljedbenici Kristovi u mislima, riječima i djelima, tad mi ne smijemo čavrljati i izbacivati suviše riječi. Vi si doduše možete misliti da je to neka sitnica, ali sjetite se kako je to rečeno u našim naučanjima: "Pogledaj, kako veliku stvar jedna mala vatra zapali" i nadalje: "jezik je proždiruća vatra i on može upaliti i pakao". Vatra koju vi odašiljete u vašem govoru iz sebe, neka bude vatra ljubavi i pobožnosti. Sjetite se dakle drugog stiha kršćanske biblije koji kaže: "Ne ponavlaj svaku priču; ako je moguće bez uvrede, ne govori o životu drugih ljudi.

Braćo, odlučiti za vrijeme ove korizme, da više nikada ne ćete ružno govoriti o nikome. Ako nemožemo govoriti lijepo i dobro o nekome, onda radije šutimo. Tako ćemo mi slijediti našeg Učitelja Krista, Koji je govorio kao što nikada niti jedan čovjek nije govorio, i Koji je išao okolo čineći dobro a i govoreći samo dobro.

Završeno.

28. XII. 1967